

Μπροστά στα διλήμματα (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο βιβλίο του Ηλία Βουλγαράκη «Στιγμιότυπα από την εποχή των Πατέρων» καταγράφεται και η περίπτωση της μάρτυρος Ευτυχίας, η οποία συνελήφθηκε από τους ειδωλολάτρες μαζί με τις Αγάπη, Ειρήνη, Χιόνη και άλλους. Η Ευτυχία παρουσιάστηκε μπροστά στο Ρωμαίο δικαστή, ενώ ήταν επτά μηνών έγκυος και νεαρή χήρα. Τη ρώτησε αν θα υπακούσει στη βασιλική διαταγή να θυσιάσει στα είδωλα, οπότε θα επέστρεφε στο σπίτι της. Εκείνη όμως απάντησε: «Ου πείθομαι, χριστιανή ειμί, Θεού δούλη παντοκράτορος». Τελικά, με βάση το Ρωμαϊκό δίκαιο, ο δικαστής την έκλεισε στη φυλακή, ώσπου να γεννήσει το παιδί της. Αν όμως βρισκόταν σε άλλη χώρα που ο νόμος διέτασσε τη θανατική ποινή, ανεξάρτητα από την κυοφορία της, θα εκτελείτο μαζί της και το αγέννητο παιδί.

Αναλύοντας την περίπτωση αναφύεται το ερώτημα: Τι θα έπρεπε να κάμει, να αρνηθεί το Χριστό και να σώσει το παιδί που, ως κυοφορούμενο, είχε προτεραιότητα ή να μαρτυρήσει αποφασίζοντας αυτή για τη ζωή του; Βέβαια, για την ίδια τέτοιο δίλημμα δεν υπήρχε, γιατί η απόφασή της πήγαζε από την καρδιά κι όχι το λογικό της. Κι ακόμα, πάνω απ' όλα και όλους ήταν ο Χριστός και μετά οι

άλλοι και ο εαυτός της.

Η εποχή μας, στηριγμένη στη λογική και την ιδιοτέλεια, ασφαλώς αδυνατεί να εννοήσει τον τρόπο σκέψεως των μαρτύρων. Δικαιολογημένα βέβαια! Η τραγικότητα βρίσκεται στους χριστιανούς της εποχής μας, που ταυτισμένοι με τα γνωρίσματα του κόσμου, έχασαν την ταυτότητά τους.

Δεν ξέρω, αν βρεθούμε αντιμέτωποι με την πρόκληση των διωγμών, πώς θα συμπεριφερθούμε ο καθένας μας. Τα διλήμματα όμως που συναντούμε στην καθημερινότητα και η απάντηση που δίνουμε, ενδεχομένως αβασάνιστα, δείχνουν την ποιότητα της πίστης και της αγάπης μας προς το Χριστό.

Ο χρόνος και ο τόπος που ζούμε δεν είναι τυχαίος. Φαίνεται πως είναι ο καταλληλότερος για τον καθένα, ώστε να μπορέσει να ολοκληρωθεί, αν θέλει, ως πρόσωπο, να γνωρίσει αγαπητικά το Θεό και τους ανθρώπους κι έτσι, στην Εκκλησιαστική γλώσσα, να σωθεί.

Ασφαλώς, και στην εποχή των διωγμών υπήρχαν χριστιανοί που αρνήθηκαν το Χριστό και θυσιάσαν στα είδωλα. Δεν ομολόγησαν όλοι, δεν επέλεξαν το μαρτύριο όλοι. Έτσι και σήμερα: υπάρχουν αυτοί που συμβιβάζονται με τη συνείδησή τους, χρησιμοποιώντας λογικά επιχειρήματα, κι αυτοί που αποφασίζουν να ζήσουν ελεύθερα και ασυμβίβαστα με οποιοδήποτε κόστος, χρησιμοποιώντας ως βάση την καρδιά που αγαπά και τολμά.

Η απόφαση που θα πάρει ο αληθινός χριστιανός, ευρισκόμενος σε οριακά ή απλά διλήμματα της ζωής, καθορίζουν τη μέσα του ειρήνη, χαρά, ανάπαυση. Ο

συμβιβασμός που στηρίζεται στο συμφέρον, με όποιο καλυμμα και να ντυθεί, αφήνει σύγχυση, αναστάτωση, ικανοποίηση αλλά όχι πληρότητα. Η «εντός ημών Βασιλεία» χαρίζεται σ' όσους ελεύθερα θέλουν να ζήσουν το Χριστό στη ζωή τους, αληθινά και γνήσια, αρχίζοντας από τον εαυτό τους και προχωρώντας στις σχέσεις τους με τους άλλους. Η απόφαση αυτή τροchioδρομεί τη μαρτυρική πορεία, ίδια με τον πόνο των μαρτύρων του αίματος και της συνείδησης, γι' αυτό και της καρδιακής τους χαράς, της νυν και της μελλούσης αιώνιας χαράς.